

защото, ако пътя отъ Топлишъ до Вѣтро-поле бѣше трудно проходимъ, то той не бѣше тамъ тъй опасенъ, както тукъ.

Наистина, тукъ отъ дѣсната страна на пътя високо се издигаше възвишенността Курджий, а отъ лѣвата страна зѣеше една бездѣнна пропасть. Стигаше чловѣкъ да направеше една неосторожна крачка, да изгубеше равновѣсието и той щѣше да се намѣри въ пропастьта, — нѣщо което се и случи съ нѣколко чловѣка. Благодарение само на това, че урвитѣ бѣха прѣпълнени съ снѣгъ, та не за всичкитѣ паданието въ тѣхъ бѣше фатално. Но ни едно падание не мина безъ по голѣмо, или по малко поврѣждане. Двоица отъ падналитѣ въ урвата били извадени въ несвѣсъ. Единъ опълченецъ отъ 2-а рота прѣдъ моитѣ очи се плъзна, залитна и падна на края на урвата. Той посѣгна да се улови за нѣщо, нѣ такавъ прѣдметъ нѣмаше. И прѣди другаритѣ да му дадатъ помощъ, той се подплъзна по гладкия, като оглѣдало замръзналъ, снѣгъ и се спрѣ до самото бранище, което се намираше долу на около 150 крачки отъ мѣстото на паданието. Азъ още съ двама опълченци, се спустнахме на помощъ на нещастния, като забиколихме урвата. Нещастния седеше опрѣнъ гърбомъ на едно дебело дърво, о което се билъ ударилъ, при спиранието си, и отъ устата и носѣтъ му течеше алена кръвъ.

— Съвсѣмъ съмъ разбитъ, едвамъ можа шепнишката да продума той.

Ний го измъкнахме отъ урвата, и отъ тамъ четворица опълченци го понесоха обратно на Вѣтро-поле.

Пътя при възвишенността бѣше особено опасенъ. Тукъ никой не можеше да бѣде увѣренъ, че ще направи още една крачка благополучно. Започнало бѣ да се стъмнява.

— Какъ ли ще вървимъ нощесъ, ако пътя и на напрѣдъ бѣде сѣщо такъвъ? се питахме ний, още повече, че нощта обѣщаваше да бѣде тъмна.

Но ний изминахме най опасното мѣсто до гдѣто бѣше още свѣтло. Наистина, по надолу пътя не бѣше